

Otis

Lees ook van Martijn Niemeijer:

Wat niemand ziet

OTIS

MARTIJN

NIEMEIJER

Eerste druk 2017

© 2017 tekst: Martijn Niemeijer

Omslagontwerp- en illustratie: Enzo Pérès-Labourdette

Omslagbelettering: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7230 4 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Wake, 23.00 uur

Buiten is het feest, het is koningsnacht. Iedereen is zo ongelooflijk vrolijk. Mensen die je anders nooit aankijken in de lift maken ineens grappen met je en het is alsof je elkaar al jaren kent. Ik weet hoe het is, ik was er net nog bij. Overal spelen bands, zelfs vanaf hier kan ik ze nog horen.

De jongens snaptten niet waarom ik eerder weg moest. Ze probeerden me over te halen om te blijven. Toch ben ik gegaan.

Nu heb ik het me hier gemakkelijk gemaakt: een schone plaid over moeders stoel gelegd, wat kaarsen aangestoken en genoeg drinken in de koelkast gezet. Ik ben er klaar voor.

Vader – of zal ik Stanley zeggen? – dit is mijn afscheidswake voor jou. De hele nacht zal ik hier opblijven, aan je denken en alles delen wat ons bindt. Niet per se omdat je me zeventien jaar geleden hebt verwekt met je blij Antilliaanse jongeheer. Het is vooral omdat het allemaal begon met jou. Om precies te zijn: het begon toen ik eindelijk wel eens wilde weten hoe het met jou zat.

Geen seconde van de 6567 dagen van mijn leven ben je er geweest. En dat ziekelijke mens van een moeder was er juist eeuwig en altijd. Je hebt geen idee wat ik allemaal heb verzonnen om ervoor te zorgen dat je me kwam redden.

Je hebt er recht op, lijkt me, om te weten waartoe zo'n simpele vraag over je vader kan leiden. Absurde taferelen waren het, en vijf keer een slapeloze nacht, iedere keer als mijn leven in korte tijd opnieuw ingrijpend veranderde. Ik zal het je allemaal vertellen. In nog één laatste slapeloze nacht, dat leek me wel passend. Een wake dus.

1.

De aderen in haar bleke hals zwollen op. Dat kon moeder als geen ander. 'Ik wil het er nu niet over hebben!'

Daar zat ze: haar magere lichaam onderuitgezakt in de stoel, de ogen gesloten, een natte zakdoek met weeë kruidengeur op haar voorhoofd.

Ze bewoog zich niet. Ze keek me niet eens aan. Alleen haar tenen zag ik op de voetenbank onrustig friemelen in die stinksloffen van haar.

'Het is een doodnormale vraag,' sputterde ik. Al snapte ik best dat ik weer eens een kansloos gesprek was begonnen.

'Waarom is hij bij je weggegaan? Dat kun je toch wel zeggen?'

Een onmogelijk lange gekwelde zucht.

'Nou?'

Nog altijd geen beweging.

Hoe kon ik haar zo storen in dit belangrijke uitrusten in die stoel!

Maar dan alsnog: 'Besef je wel hoe vervelend dit voor me is?'

Nu moest ik doordrukken of het op zijn minst proberen. 'Hoe was hij? Weet je zeker dat hij mijn vader is?'

Ineens kreeg ik zin om dan maar meteen alle opgespaarde vragen tegelijk af te vuren. 'Waren jullie lang bij elkaar? Hoe zag hij eruit? Zijn er foto's? Heb je geen adres waar ik hem kan opzoeken, of een telefoonnummer?'

Met een ruk greep ze de zakdoek van haar hoofd en smeed hem op de grond. Wankelend hees ze zich uit de versleten stoel overeind.

Vet kleutertheater.

‘Otis Flinck,’ zei ze met haar klagende keelstem. Met beide handen zocht ze steun aan de tafel. ‘Dit kan ik er nu echt niet bij hebben!’

Die truc met mijn naam was na de duizendste keer wel zo’n beetje uitgewerkt. En dat gejammer deed me ook niks, al lang niet meer. Maar ze had het niet door. Zoals ze ook niet merkte hoe er tussen ons de laatste maanden iets veranderd was. Want bij haar ging het om haar. Iedere minuut van de dag.

Koppig zei ik: ‘Ik wil hem leren kennen.’

‘Weet je wel hoe verschrikkelijk het is aan hem te moeten denken, de schoft! Dat kun je me toch niet aandoen, alleen omdat je nieuwsgierig bent?’

‘Ik vraag je niet naar een nieuwe buurman die in de flat is komen wonen. Ik vraag je naar mijn vader!’

Ze hief haar handen in de lucht over zoveel naïviteit. ‘Het gaat vanzelf wel over. Als je zo oud bent als ik, zul je dat begrijpen.’

Met dit soort gezwam lulde ze je dus omver. Zoals altijd was ik meteen al aan het verliezen.

‘Geef me dan tenminste zijn naam.’

‘Jongen, dit is jóúw proces. Daar kan ik je niet mee helpen.’

Ze deed of ze een traan van haar wang veegde.

Tijd voor de wilde gok: daarmee had ik haar tenminste een paar keer weten te raken.

‘Ging hij naar bed met je beste vriendin? Was dat het?’

Ze slaakte een schrille kreet en viel terug in haar stoel. Haar handen grabbelden naar de zakdoek die buiten bereik op de grond lag. ‘Hoe durf je! Tegen je bloedeigen moeder!’

‘Oké, denkfout. Waarom zou je toen wel vrienden hebben gehad?’

Ze hijgde.

‘Ik heb het! Hij moest de gevangenis in en je schaamde je de ogen uit je kop.’

Er kwam een rochelend geluid uit haar keel.

Ik had geen tijd te verliezen. Wilde ik tenminste één keer iets uit haar krijgen, dan mocht ik me niet laten meeslepen door haar fratsen.

‘Of schaam je je niet voor hém? Ja, je schaamt je voor jezelf! Je was een keer straalbezopen en wilde wel eens iets zwarts uitproberen. Ergens in een steeg heb je je door de eerste de beste Antilliaan laten nemen. Je hebt niet eens gevraagd hoe hij heette.’

Haar hoofd was nu helemaal rood. Ze greep met haar handen naar de keel. Haar benen traptten wild, schopten de voetenbank omver. ‘Geen lucht,’ perste ze eruit. ‘Geen lucht!’

‘Moeder, dat is jóúw proces. Ik kan je niet helpen als je zelf niet meehelpt.’

Omdat haar gezicht paarsig werd, dreigde ik er bijna in te trappen. Maar ik kende haar te goed.

‘Oké, zoiets moet het zijn geweest. Daarom verhuisde je halsoverkop naar deze fantastische plek op aarde. Als je maar zo ver mogelijk van je keurige blanke ouders vandaan was.’

‘Jongen...’

‘En daarom schop je iedere keer zo’n scène als ik erover begin.’

Het trappen van de benen was opgehouden. Ze hing als een zak voden in haar stoel. Het was doodstil in de kamer.

Plotseling rook ik het. Ze had in haar broek geplast!

Dat had zelfs zij nog nooit geflikt. Ik zag de donkere plek die nu een deel van haar gehaakte trui had bereikt en draaide vanzelf mijn hoofd weg.

Overal in de kamer zag ik kleren, lege dozen, plastic zakken, ongeopende enveloppen, gratis rommel die ze uit winkels had

meegekregen. Hoe kon zij hierin leven? Wat ik ook opruimde, een dag later lag haar rotzooi alweer op de gekste plekken.

Waarom leefde ik juist met haar hier in dit ranzige appartement, in deze haveloze flat, in deze treurige wijk?

Toen ik alsmaar niets hoorde werd ik ongerust. Ze zat in een rare houding, zag ik nu. Haar hoofd hing voorover, de kin ver op de borst, alsof iemand haar een dreun op haar achterhoofd had gegeven. Haar haren kleefden in slierten aan haar gezicht.

Het was natuurlijk weer zo'n misselijke streek om aandacht te krijgen. Ongelooflijk hoe ze erop kickte om zielig te worden gevonden!

Maar het was nog steeds akelig stil. Geen borst zag ik op en neer gaan, geen vinger of ooglid bewoog. Dit was niet normaal meer. Had ze misschien een of andere beroerte gekregen?

Ik twijfelde.

Uiteindelijk boog ik voorzichtig voorover om te horen of ze ademde.

'Je vermoordt me nog eens,' fluisterde ze hees in mijn oor.

Opgelucht haalde ik adem.

Toch was ze me weer ontglipt. Wat was ik nu wijzer geworden? Behalve dan dat ze de meest bizarre dingen verzon om mijn vragen te ontwijken. En dat ik me weer klote voelde. Want zo was het wel.

Ik liep naar de keuken. Minutenlang bleef ik met de koelkast-deur open staan kijken wat ik zou nemen. Ik kon niet besluiten.

In mijn kamer zette ik een dancemix op en deed twintig push-ups. Terwijl ik nog stond uit te hijgen, besloot ik er tien achteraan te doen. Hoe moest ik anders mijn piekerhoofd schoonvegen?

Terug in de woonkamer lag moeder nog steeds in dezelfde houding in haar stoel.

Huilerig zei ze: 'Ga alsjeblieft naar Desi en haal een paar

jointjes voor me. Zo kan ik onmogelijk het nieuwe jaar in gaan.'

Alsof oud en nieuw ineens zo belangrijk voor haar was! Ook dit jaar geen oliebollen, champagne, vuurwerk of wat dan ook. Er lagen voor vanavond twee pizza's in de vriezer.

Maar ik pakte mijn jas al van de kapstok. Dan kon ik tenminste weg hier.

2.

Het was bijna donker, ook al was het pas halfvijf. Ondanks mijn winterjas en mijn camouflagemuts voelde ik de wind op de galerij door mijn kleren trekken.

Ik was blij dat de lift weer vrij was. De hele dag had er iemand lopen verhuizen en ik was dat trappenlopen spuugzat. Goed voor mijn uithoudingsvermogen, dacht ik altijd als die stomme lift het weer eens begaf. Dan probeerde ik zo hard mogelijk de trappen op te rennen. Nu kon ik even niet meer. Misschien had ik het overdreven met die push-ups. Of kwam het door moeder?

Ik hield mijn handen recht voor me uit om te zien of ze nog trilden. Gelukkig niet. Moeder kreeg mij niet gek.

Het duurde lang voordat Desi opendeed. Boven de dreunende beat van de burens hoorde ik schreeuwende kinderstemmen door het half openstaande keukenraampje komen. Ik betwijfelde of het een succes was, Desi's nieuwe poging om op een eerlijke manier geld te verdienen. Zo te horen braken die kleintjes de tent bij haar af.

Ik belde opnieuw.

'O schatje, ben jij het!' zei Desi even later lachend. Ze droeg een makkelijke zwarte huisbroek, die nauw om haar benen en billen sloot. Volgens mij was haar felgroene shirtje een maat te klein, want zelfs met haar strakke lijf paste ze er maar net in. Of deed ze dat expres? Ze hield ervan als mannen hun hoofd naar haar omdraaiden, vertelde ze vaak.

Ze zag me kijken en kneep in mijn wang alsof ik een van

haar oppaskinderen was. Haar armbanden rinkelden naast mijn oor.

‘Je wordt al een hele meneer, zie ik.’ Haar schaterlach maakte kuultjes in haar wangen. ‘Nou niet blozen!’

‘Ik bloos niet.’

‘Mij hou je niet voor de gek, liefje. Ik weet precies wanneer donkere jongens blozen.’

Achter haar wiegende kont liep ik naar binnen. Door de zware geur van gebakken pasteitjes heen rook ik de kokosolie die ze in haar krullen had gewreven.

Ze wees op de kinderen. ‘Kijk, ik heb er sinds vandaag zelfs vijf. Ze komen onregelmatig en de ouders betalen slecht. Maar het is een begin.’

Over de kussens die overal op de vloer lagen, renden vier kinderen elkaar gillend achterna. Alsof ze voor iets moesten vluchten en over stenen in een woeste rivier sprongen. Ze hadden mutsen van Desi op hun hoofd en zwaaiden met spatels en pollepels. Alleen het kleinste meisje zat stil in de hoek met haar pop.

‘Nuru zegt niets,’ probeerde Desi boven het lawaai uit te komen. ‘Misschien moet ze wennen omdat ze hier voor het eerst is. Ze kwam mee met Wu Yun.’

Ik knikte maar wat. Meestal bleef ik hier hangen als ik moeders wiet haalde en dan verbaasde ik me erover hoe je een huis dus ook kon inrichten. Overal leuke lampjes, een bank met zachte kussens in plaats van rommel, schoon wollig tapijt en kleurrijke schilderijen. Dan praatte Desi vrolijk over haar nieuwe plannen of de mannen op wie ze verliefd was. Het was soms moeilijk te geloven dat ze het allemaal met me deelde.

Nu, met die herrieschoppers, had ik het wel weer gezien.

Toen een jongetje met zijn pollepel op het hoofd van een meisje wilde slaan, riep Desi streng: ‘Orlando! Bij tante Desi zijn we lief tegen elkaar. Weet je nog?’

Orlando liet braaf de pollepel zakken.

Het meisje dat hij had willen slaan trok hem op haar kussen en omhelsde hem zo stevig als ze kon.

‘Zijn zusje Kat,’ zei Desi hoofdschuddend. En tegen Kat: ‘Goed zo. En nu weer lekker spelen!’

Ze vroeg of ik iets wilde drinken.

‘Ik kom alleen even wiet halen.’

‘Lieverd, je ziet er moe uit. Alles oké?’

Ik had Desi wel eens voorzichtig over moeder verteld. Maar dit was niet zo’n goed moment.

‘Helemaal cool,’ zei ik en gaf haar het geld.

‘Trouwens,’ zei ze, ‘hebben jullie geen kamertje over waar je planten kunt kweken? Je verdient er al snel duizend euro per maand mee.’

Ik schoot in de lach. Wij? Bij ons stond zoveel rotzooi dat er zelfs op het balkon geen plaats was.

‘Nou ja,’ zei Desi, ‘ik moest rondkijken. Mijn leverancier zei dat alleenstaande ouders met een uitkering het moeilijk hebben. Volgens hem willen ze graag wat bijverdienen.’

Hoewel ik hier al zeventien jaar woonde, bleef ik me verbazen over alle handeltjes in de flat.

‘Eigenlijk bemoei ik me er liever niet mee. Zelf doe ik het ook niet,’ zei Desi, en ze liep de kamer uit om moeders zakje te halen.

Ik ontweek Orlando en een ander rennend jongetje, schoof de zware gordijnen verder open en struikelde bijna over een oude kattenbak die achter het gordijn was gezet. Het dier had het bij Desi nog geen jaar uitgehouden en was weggegeven. Huisdieren waren niks voor haar. Net als planten. Ik vroeg me af of kinderen hier wel veilig waren.

Ik keek uit het raam. Desi woonde maar twee verdiepingen hoger dan wij, toch versilde het uitzicht compleet. Hier

keek je naar de bomenrij langs het kanaal, ver over het dak van Garage Blotenburg. Wijzelf keken recht tegen zijn wit geschilderde en inmiddels afgebladderde gevel aan. Vorig jaar hadden we er moeders Suzuki gekocht. Het bedrijf was van een sluw klagende Turk, die vertelde dat hij de oorspronkelijke naam had aangehouden. 'Noem me één garage in de stad met een buitenlandse naam,' zei hij tegen moeder. Ze glimlachte lief en haar ogen smeekten om het uit te leggen. 'Het gaat om vertrouwen, mevrouw Flinck. U bent een bijzondere vrouw en vertrouwt mij meteen. Helaas zijn de meeste mensen anders. Denkt u dat ik zo graag Blotenburg heet? Natuurlijk niet! Maar zelfs Blotenburg geeft kopers meer vertrouwen dan de beste Turkse naam.'

Moeder kocht de Suzuki zonder verder onderhandelen. Ze liep uren te kakelen dat de man zo attent was en haar zo goed begreep.

Sindsdien lette ik overal op de namen van garages om te kunnen bewijzen dat hij uit zijn nek had gekletst.

Desi kwam terug met de wiet. Ze had zich verkleed en was gejaagd. 'Schatje, ik was helemaal vergeten dat mijn jurk voor vanavond bij de stomerij ligt. Ik moet rennen voordat ze sluiten. Kun jij een kwartiertje bij de kinderen blijven tot hun ouders ze ophalen?'

Verschrikt keek ik haar aan. Ik? Op kinderen passen?

'Alsjeblieft, het is belangrijk. Als hij na vanavond niet wild van me is, lukt het nooit.'

Kennelijk keek ik nogal lullig.

'Ik heb je toch verteld van Omar? De stille Somaliër...'

Vaag herinnerde ik me iets.

'Dat stille is alleen de buitenkant, dat zag ik meteen. Nu heb ik hem bijna zover. Vanavond neemt hij me mee. Het is nog geheim waarheen, maar ik hoop dat we gaan dansen.'

‘Somaliërs dansen niet,’ zei ik alsof ik haar daarmee kon tegenhouden.

Ze had haar jas al aan en begon spullen in haar tas te prop-pen.

‘Om vijf uur worden de kinderen opgehaald. Lief dat je dit voor me doet. De volgende bestelling krijg je gratis.’

‘Ik rook niet, dat weet je best.’

‘Dan houd je iets anders van me te goed,’ zei ze met een lachje.

Ik keek naar de dikke weekendtas. ‘Kom je niet meer terug?’

Ze gaf me een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik moet nog langs een heleboel klanten. Oudjaarsnacht is big business. Daarna ga ik uit en blijf ik waarschijnlijk bij Omar.’

Snel kreeg ik nog een aai over mijn haar. Toen zwaaide ze naar die kleine lastpakken. ‘Lief zijn voor Otis, hè!’

Het leek hen allemaal niet uit te maken, ze bleven brullend hun rondjes rennen.

‘Pak wat je nodig hebt. En trek de deur maar gewoon achter je dicht straks,’ zei ze, voordat ze zelf naar buiten stapte.

3.

Man, wat moest ik met vijf kinderen?

Ineens had ik toch dorst. Ik liep naar de keuken en schonk een glas mangosap in. Nieuwsgierig keek ik wat Desi verder in de koelkast bewaarde. Het was vast allemaal supergezond, dat ze nog zo'n strak lijf had.

In mijn broekzak trilde mijn telefoon. Dennis belde over het feest vanavond. Alweer.

'Fawaka?'

'Goed, goed.'

'Je moet langs Gino om de drank op te halen.'

'Dat heb je al dertig keer gezegd, slome.'

'Iedereen weet dat je bij jou alles moet herhalen.'

'Verwisselen ze ons dan niet?'

'Wat bedoel je?'

'Laat maar. Je bent zelfs te dom om ruzie mee te maken.'

Dennis begon te giechelen.

'Wat hinnik je nou?'

Maar vanzelf deed ik mee. We waren net twee meiden van dertien. Als Dennis het zei kon alles grappig zijn. Het was maar goed dat hij na onze basisschool met Gino naar een andere middelbare was gegaan. Anders had ik met die Surinaamse grappenmakers geen les normaal kunnen volgen. Het was al moeilijk genoeg om je havo te halen met zo'n moeder.

'Hé Otis, wist je dat Najibs zus komt met haar vriendinnen?'

'Dan krijg je hem er gratis bij.'

'Praat normaal, waar heb je het over?'

‘Die Marokkanen zijn heel anders dan wij. Die lopen de hele tijd met hun mes op zak te hopen dat je aan hun zusje zit.’

Ik kon Dennis bijna horen nadenken.

‘Najib is heel aardig,’ zei hij toen.

‘Tot je aan zijn zus zit dus.’

Ik wist dat het vette onzin was, omdat Najibs zus nooit naar een feest zou gaan waar haar broer ook was. Maar Dennis merkte kennelijk niet dat ik hem zat te dollen.

Ik hoorde de bel van de voordeur gaan.

‘Denise, ik moet hangen. Mijn kinderen worden opgehaald.’

Ik drukte hem weg voordat hij wat kon zeggen. Had die gast weer even iets om zijn hersens over te breken.

Voor de deur stond een kleine vrouw in een zware, veel te grote jas. Een Poolse, gokte ik.

‘Ik haal Artur,’ zei ze met een dikke l.

‘Artur?’ vroeg ik onnozel en realiseerde me op hetzelfde moment dat hij het jochie moest zijn dat ik achter Orlando aan had zien rennen. Ik liet haar binnen en vertelde dat Desi een boodschap deed.

Ze keek me bedenkelijk aan. Ik glimlachte zo beleefd mogelijk, want ik hoopte voor Desi dat de ouders zich niet meteen weer zouden bedenken. Wilde ze misschien een glas mangosap? Echt niet?

Kort daarna werden Orlando en Kat opgehaald door hun oudere zus.

Nog twee te gaan.

Moeder zou inmiddels wel pisluk zijn dat ze zo lang op haar wiet moest wachten. Ik had al een oproep gemist en een voicemailmelding gezien.

Nu de jongens en Kat weg waren, had Wu Yun niemand meer om achteraan te rennen. Ik vroeg haar te helpen de kussens op te ruimen. Ze deed of ze doof was en ging bij de stille Nuru in de hoek zitten.

Ik legde de kussens dus maar zelf op de bank en borg ook de pollepels en spatels in de keukenla op. Wu Yun had de pop uit Nuru's handen getrokken, zag ik. Met angstige ogen keek Nuru hoe de haren van haar pop werden gekamd.

Weer ging de bel. Wu Yuns moeder stond voor de deur om de meisjes op te halen. Ze gaf me een plastic bakje. 'Niangao,' zei ze. 'Lekkernij voor Chinees Nieuwjaar.'

Het zag er smakelijk uit, een soort stroperige rijstkoekjes, dacht ik.

'Nu geen Chinees Nieuwjaar,' zei Wu Yuns moeder. 'Nu gemaakt voor tante Desi, voor nieuwjaar van hier.'

Ik beloofde het aan Desi te geven.

Omdat Nuru te klein was om zelf haar jas aan te doen, hielp ik haar. Ze had zo'n touw in haar jas waar haar wanten aan vastzaten. Na wat gedoe had ik door hoe ik die over haar handjes kon schuiven. De meisjes waren tegelijk klaar en stapten met de vrouw naar buiten.

Wu Yuns moeder draaide zich na een paar passen om, wees op Nuru en zei glimlachend. 'Zij niet van mij.'

'Wat bedoelt u?'

'Zij andere moeder.'

'Dat snap ik. Maar ze kwam toch met u mee?'

'Wij Chinees, zij Afrikaans. Begrijp je? Zij heeft eigen moeder.'

Ze gaf Wu Yun een zetje in de rug en begon de galerij af te lopen. 'Groetjes aan tante Desi!'

'Wie haalt Nuru dan op?' riep ik haar achterna.

'Altijd iemand komen! Is hun kind toch!'

Nuru stond midden op de galerij met haar pop tegen zich aan en keek naar de grond.

Wat moest ik doen?

Voordat ik nog iets tegen de Chinezen kon roepen, waren ze al verdwenen in het trappenhuis.

Ik liep naar Nuru, boog me voorover en vroeg: 'Heeft je moeder je gebracht of je vader?'

Ze leek me niet te horen of te begrijpen. Dus gingen we maar weer naar binnen.

Het was inmiddels tien over vijf. Ik hoopte dat haar ouders nu wel bijna zouden komen en trok haar wanten uit, maar liet haar jas aan. Ik liep terug naar de keuken en zette de niangao in de koelkast.

Na vijf minuten ging ik kijken waar Nuru was gebleven. Ze stond nog precies zo in de gang met haar pop voor haar buik. Ik hielp haar weer uit de jas en zei: 'Ga maar spelen, je moeder of vader komt vast zo.'

Ik dwaalde door het huis. In de slaapkamer stond ik een tijdje te kijken naar de foto's aan de muur. Ik wist dat de meeste van Desi's zoon waren, die ze bij haar moeder in Suriname had achtergelaten om hier te kunnen studeren. Ze was zeventien geweest. Haar studie had ze alweer snel opgegeven voor een man bij wie ze niet lang was gebleven. Ze was nooit teruggegaan naar Suriname, had steeds iets nieuws geprobeerd en waarschijnlijk gelogen over wat ze hier deed. Haar zoon was bijna net zo oud als ik.

Het was halfzes. Nuru was weer op haar plekje in de hoek van de kamer gaan zitten. Ze streelde de haren van haar pop en glimlachte. Ze zag er best tevreden uit.

In de andere kamer keek ik in de kledingkast naar Desi's spijkerbroeken, truitjes en jurken. Vaag rook ik haar zoete parfums. Daarna opende ik haar schoenenkast. Stoere schoenen, gypies, slippers, hoge hakken, alles lag er. Ik haalde er een paar sierlijke lichtgrijze hakschoenen uit en stelde me voor hoe Desi erop liep. Ze had mooie voeten en heerlijke benen. Ook al wist ik dat ze het expres deed om mannen gek te krijgen, ik

hield ervan ernaar te kijken hoe ze liep. Een beetje wiebelend, maar elke pas raak.

Toen ik aan haar zoon moest denken, borg ik de schoenen weer op.

Voor de passpiegel deed ik twintig push-ups en keek hoe mijn hoofd steeds lelijker werd: rode ogen, dikke nek, opgeblazen gezicht. Het gaf niet, ik wist waar ik het voor deed. Mijn borst moest absoluut breder.

Ik hoorde dat de wc werd doorgetrokken. Nog een geluk dat Nuru zelf naar de wc kon. Ik moest er niet aan denken ook nog billen te moeten afvegen.

Het was kwart over zes. Zeven gemiste oproepen, zeven voicemailberichten. Allemaal van moeder, die hoefde ik niet af te luisteren. Ik kende haar teksten wel.

Nuru zat weer met haar pop en ik vroeg me af of dat wel normaal was. Ik had er natuurlijk geen klap verstand van, maar kon een kind wel uren zo met een pop zitten spelen?

Opnieuw liep ik door het huis en plotseling zag ik een schooltasje bij de kapstok staan. 'Nuru' stond er met viltstift op geschreven. Ik opende het. Er zaten een pyjama en een tandenborstel in.

Wat was hiervan de bedoeling? Waren haar ouders helemaal niet van plan haar op te halen?

Ongelooflijk! Je kind ergens droppen en zelf lekker oud en nieuw gaan vieren!

Dan was ik dus ook mooi genaaid. Wat moest ik doen? Hoe raakte ik haar kwijt?

Ik kon moeilijk lukraak overal in de flat gaan aanbellen of iemand wist wie de ouders waren. En die waren dus toch niet thuis, anders hadden ze het kind hier niet gedropt.

Ik keek in de kamer of Nuru me zag. Zonder er verder over na te denken, griste ik mijn jas van de kapstok en glipte de deur uit.

Ze zochten het allemaal maar uit.

4.

De liftdeur ging open en ik wilde al uitstappen op onze verdieping, toen ik me toch afvroeg hoe dat nu verder moest met die kleine. Ik zette mijn voet op de drempel zodat de deur openbleef en ik kon nadenken. Kon meteen die kotslift even doorluchten. Daar was vandaag duidelijk niet alleen mee verhuisd.

Desi zou wegblijven, tenzij de Somaliër haar niet bij zich liet slapen. Maar alle mannen wilden dat Desi bij hen bleef slapen, dus op haar kon ik niet rekenen.

Het liefste wilde ik haar gewoon bellen. Het was haar oppas-kind, niet het mijne. Helaas had ik haar nummer niet.

Nuru's ouders zouden ook niet komen en verder was er waarschijnlijk niemand die wist waar ze was.

Plotseling bedacht ik dat ze misschien aan de kookplaten zou kunnen zitten, lampen omgooien, of van het balkon kon vallen. Of dat ze weken later uitgehongerd zou worden gevonden. Het sloeg natuurlijk nergens op en het was precies de paniekshit waaraan ik bij moeder zo'n hekel had. Maar ik zag het allemaal zo levendig voor me dat ik begon te zweten.

Van beneden uit de liftschacht hoorde ik dof geschreeuw: 'Kan de lift nou eindelijk naar beneden of moet ik je komen halen?'

Lang leve de logica van de Neanderthalers met wie ik deze flat moest delen!

Ik drukte weer op het knopje voor de derde verdieping. Moeder kon wel wat langer wachten. Dat maakte nu toch niet meer uit.

Bij Desi's huis belde ik aan. Nog mazzel dat de burenhun beat hadden uitgezet en tv zaten te kijken, dan hoorde je de bel tenminste.

Er gebeurde niets. Ik belde opnieuw.

Het keukenraampje stond nog op een kier. Als ik op mijn tenen ging staan kon ik haar roepen. 'Nuru! Nuru! Doe eens open.'

Geen geluid. Zou er nu al iets met haar zijn gebeurd? Wat kon zo'n kleine in tien minuten allemaal aanrichten?

'Nuru!' riep ik weer.

Aan de andere kant van de deur hoorde ik een zacht geritsel.

'Nuru! Doe alsjeblieft open. Ik ben het, Otis.'

Probeerde ze de deurknop om te draaien?

'Ja, toe maar. Je kunt het best,' stond ik tegen die stomme deur te roepen.

Ze kon het helemaal niet best. Het lukte niet en het was ook weer stil.

'Nuru?'

Wat een vertoning.

'Het geeft niet,' zei ik tegen de deur en hopelijk tegen Nuru, als ze tenminste niet weer met die pop in haar hoekje was gekropen. 'We proberen het straks gewoon opnieuw.'

Het bleef stil. Ik stond net te bedenken hoe ik haar kon helpen, toen het haar lukte.

Daar stond ze. Ze staarde naar haar pop, die ze naast zich op de grond had gelegd om open te kunnen doen. Een paar lokken uit haar bos zwarte krullen vielen voor haar ogen.

Op de een of andere manier werd ik hier zo treurig van dat ik me bukte, haar de pop gaf en voor haar op de grond ging zitten. Ik wilde iets aardigs tegen haar zeggen. Welke ouder liet nu een kind bij een wildvreemde achter, te laf zelfs om haar persoonlijk te brengen? In deze kloteflat was ook altijd wat.

‘Goed gedaan kleintje,’ zei ik toen maar.

Nuru keek nog steeds niet op en ineens zag ik mijzelf. Bedremmeld stond ik met iets in mijn handen terwijl een grote man op zijn hurken tegen me praatte. Ik kreeg een schok. Het moest lang geleden zijn geweest. Als uit de mist kwam het gezicht van de man naar me toe: vriendelijke zwarte ogen, hoge jukbeenderen, fijn kroeshaar en een gouden oorring. Hij zei iets, lachte met een warme, hartelijke lach en streek met zijn hand over mijn hoofd.

Wie was het geweest? Was het vader? Had ik hem toch de eerste jaren van mijn leven meegemaakt, wat moeder ook altijd over hem had beweerd?

Het duizelde me.

Nuru keek nu op, voor het eerst, al keek ze een beetje langs me heen. Er lag iets triests in haar ogen, veel te triest voor zo’n klein kind. Wie weet wat ze allemaal al had meegemaakt voordat ze hier in dit koude land werd weggestopt in een flat. Hoe oud zou ze eigenlijk zijn? Twee of drie, dacht ik. Maar wat wist ik ervan?

‘Heel goed gedaan,’ zei ik nog eens. ‘Zullen we gaan?’

Ik hielp haar in haar jas, pakte de rugtas, keek of er niets vergeten was en trok de deur achter ons dicht.

Onderweg in de lift dacht ik aan moeder. Meteen wist ik heel zeker dat ik niet wilde dat moeder Nuru zag. Daar kwam alleen maar eindeloos gezeur van.

Nadat ik zo stil mogelijk de sleutel had omgedraaid, verstopte ik Nuru in ons jassenhok. Ik deed een vinger op mijn lippen om te laten zien dat ze heel stil moest zijn. Of ze het begreep wist ik niet, het moest maar zo.

Op mijn sokken sloop ik naar de woonkamer. Moeder zat niet in haar stoel en was ook niet in de keuken. Daar stond

alleen een aangebrande pizza op het aanrecht met een briefje erbij: 'Eet smakelijk, rotjoch.'

Kennelijk was ze al naar bed gegaan. Omdat ze last had van slapeloosheid kon ze wel altijd ieder ogenblik weer opduiken. Snel liep ik terug naar het jassenhok en bracht Nuru naar mijn kamer. Ik durfde haar niet in de logeerkamer te laten slapen, want soms ging moeder daar 's nachts zitten gamen. Bovendien stond het volgestapeld met rotzooi.

Ik verschoonde mijn bed. Voor mezelf maakte ik een matras op. Ik legde het vlak bij de deur zodat ik er meteen uit kon springen als moeder ging spoken. Daarna liep ik weer op mijn tenen heen en weer naar de keuken en even later zaten we koude pizza te eten.

Omdat ik niet zo goed wist wat ik moest zeggen, vroeg ik Nuru of het lekker was. Net als moeder zei ze niets terug als je haar iets vroeg. Bij haar was het geloof ik geen onwil.

Ik gaf Nuru een paar pennen en papier zodat ze wat kon tekenen en ik kon bellen. Ze had een armbandje met haar naam om haar pols, zag ik, en ragfijne vingertjes. Ze waren bijna nog dunner dan de pen die ze vastpakte om grote cirkels op het papier te tekenen.

Dennis en Gino namen niet op. Dan maar een berichtje: 'Hé schurken, kan jullie niet bereiken. Moet afzeggen. Vertel het allemaal morgen wel. Happy new year en kijk uit voor Najib!'

De kleine sliep. Ik luisterde naar haar fijne ademhaling en verbaasde me erover dat ze hier lag. Haar krullen leken extra zwart op het witte kussen. Met twee priegelvingertjes hield ze een punt van het laken vast, die ze zelfs in haar slaap zacht over haar wang heen en weer liet gaan.

Urenlang zat ik op mijn matras na te denken hoe ik het morgen moest aanpakken om Nuru weer kwijt te raken. Ook dacht